Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 10. avgusta 2017*

„Predhodno odločanje – Nujni postopek predhodnega odločanja – Policijsko in pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah – Evropski nalog za prijetje – Okvirni sklep 2002/584/PNZ – Postopki predaje med državami članicami – Pogoji izvršitve – Razlogi za fakultativno neizvršitev – Člen 4a(1), ki izhaja iz Okvirnega sklepa 2009/299/PNZ – Nalog za prijetje, izdan zaradi izvršitve zaporne kazni –Pojem ‚sojenje, ki se je zaključilo z odločbo' – Postopek, v katerem se spreminjajo predhodno izrečene kazni – Odločba, s katero se izreče enotna kazen – Odločba, ki je izdana, ne da bi bila zadevna oseba osebno navzoča – Oseba, ki v postopku v okviru njene prvotne obsodbe ni bila osebno navzoča niti na prvi stopnji niti na pritožbeni stopnji – Oseba, ki jo je v pritožbenem postopku zastopal zastopnik – Nalog za prijetje, ki v zvezi s tem ne vsebuje podatkov – Posledice za izvršitveni pravosodni organ“

V zadevi C-271/17 PPU,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu, Nizozemska) z odločbo z dne 18. maja 2017, ki je na Sodišče prispela istega dne, v postopku v zvezi z izvršitvijo evropskega naloga za prijetje, izdanega zoper

Sławomirja Andrzeja Zdziaszka,

SODIŠČE (peti senat),

v sestavi J. L. da Cruz Vilaça, predsednik senata, M. Berger, sodnica, A. Borg Barthet, E. Levits in F. Biltgen (poročevalec), sodniki,

generalni pravobranilec: M. Bobek,

sodna tajnica: M. Ferreira, glavna administratorka,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 11. julija 2017,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za S. A. Zdziaszka M. Bouwman in B. J. Polman, odvetnika,

– za Openbaar Ministerie K. van der Schaft in U.E.A. Weitzel, agenta,

– za nizozemsko vlado M. Noort in M. Bulterman, agentki,

– za Irsko J. Quaney, agentka, skupaj s C. Noctor, BL,

* Jezik postopka: nizozemščina.

– za poljsko vlado B. Majczyna, M. Nowak in K. Majcher, agenti,

– za Evropsko komisijo R. Troosters in S. Grünheid, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 26. julija 2017

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 4a(1) Okvirnega sklepa Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (2002/584/PNZ) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 6, str. 34), kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009 (UL 2009, L 81, str. 24) (v nadaljevanju: Okvirni sklep 2002/584).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru izvršitve evropskega naloga za prijetje na Nizozemskem, ki ga je izdalo Sąd Okręgowy w Gdańsku (okrožno sodišče v Gdańsku, Poljska) zoper Sławomirja Andrzeja Zdziaszka zaradi izvršitve zaporne kazni na Poljskem.

Pravni okvir

Mednarodno pravo

EKČP

3 Člen 6 Evropske konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu (v nadaljevanju: EKČP), pod naslovom „Pravica do poštenega sojenja“ določa:

„1. Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih ali o kakršnikoli kazenski obtožbi zoper njega pravično in javno ter v razumnem roku odloča neodvisno in nepristransko z zakonom ustanovljeno sodišče. Sodba mora biti izrečena javno, toda tisk in javnost sta lahko izločena s sojenja deloma ali v celoti v interesu morale, javnega reda ali državne varnosti, če to v demokratični družbi zahtevajo koristi mladoletnikov ali varovanje zasebnega življenja strank, ali pa v nujno potrebnem obsegu, kadar je to po mnenju sodišča nujno potrebno zaradi posebnih okoliščin, če bi javnost sojenja škodovala interesom pravičnosti.

2. Kdor je obdolžen kaznivega dejanja, velja za nedolžnega, dokler ni v skladu z zakonom dokazana njegova krivda.

3. Kdor je obdolžen kaznivega dejanja, ima naslednje minimalne pravice:

(a) da ga takoj in podrobno seznanijo v jeziku, ki ga razume, o bistvu in vzrokih obtožbe, ki ga bremeni;

(b) da ima primeren čas in možnosti za pripravo svoje obrambe;

(c) da se brani sam ali z zagovornikom po lastni izbiri ali, če nima dovolj sredstev za plačilo zagovornika, da ga dobi brezplačno, če to zahtevajo interesi pravičnosti;

(d) da zaslišuje oziroma zahteva zaslišanje obremenilnih prič, in da doseže navzočnost in zaslišanje razbremenilnih prič ob enakih pogojih, kot veljajo za obremenilne priče;

(e) da ima brezplačno pomoč tolmača, če ne razume ali ne govori jezika, ki se uporablja pred sodiščem.“

Pravo Unije

Listina

4 Člena 47 in 48 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina) spadata pod njen naslov VI, to je „Sodno varstvo“.

5 Člen 47 Listine, naslovljen „Pravica do učinkovitega pravnega sredstva in nepristranskega sodišča“, določa:

„Vsakdo, ki so mu kršene pravice in svoboščine, zagotovljene s pravom Unije, ima pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem v skladu s pogoji, določenimi v tem členu.

Vsakdo ima pravico, da o njegovi zadevi pravično, javno in v razumnem roku odloča neodvisno, nepristransko in z zakonom predhodno ustanovljeno sodišče. Vsakdo ima možnost svetovanja, obrambe in zastopanja.

[…]“

6 Iz Pojasnil k Listini o temeljnih pravicah (UL 2007, C 303, str. 17, v nadaljevanju: Pojasnila k Listini) v zvezi s členom 47, drugi odstavek, Listine izhaja, da ta določba ustreza členu 6(1) EKČP.

7 V Pojasnilih k Listini je v zvezi z navedenim členom 47 dodano, da „[v] pravu Unije pravica do poštenega sojenja ni omejena na spore, ki se nanašajo na pravice in obveznosti civilnega prava. To je ena od posledic dejstva, da je Unija skupnost prava, kot navaja Sodišče v [sodbi z dne 23. aprila 1986, Les Verts/Parlament, 294/83, (EU:C:1986:166)]. Kljub temu se jamstva, zagotovljena z EKČP, v vseh pogledih, razen glede njihovega področja uporabe, uporabljajo na podoben način za Unijo“.

8 Člen 48 Listine, naslovljen „Domneva nedolžnosti in pravica do obrambe“, določa:

„1. Obdolženec velja za nedolžnega, dokler njegova krivda ni dokazana v skladu z zakonom.

2. Vsakemu obdolžencu je zagotovljena pravica do obrambe.“

9 Iz Pojasnil k Listini v zvezi s tem izhaja:

„Člen 48 je enak drugemu in tretjemu odstavku 6. člena EKČP […]

[…]

V skladu s členom 52(3) ima ta pravica enak pomen in področje uporabe kot pravica, zagotovljena z EKČP.“

10 Člen 51 Listine, naslovljen „Področje uporabe“, v odstavku 1 določa:

„Določbe te listine se uporabljajo za institucije, organe, urade in agencije Unije ob spoštovanju načela subsidiarnosti, za države članice pa samo, ko izvajajo pravo Unije […]“

11 Člen 52 Listine, naslovljen „Obseg pravic in načel ter njihova razlaga“, določa:

„1. Kakršno koli omejevanje uresničevanja pravic in svoboščin, ki jih priznava ta listina, mora biti predpisano z zakonom in spoštovati bistveno vsebino teh pravic in svoboščin. Ob upoštevanju načela sorazmernosti so omejitve dovoljene samo, če so potrebne in če dejansko ustrezajo ciljem splošnega interesa, ki jih priznava Unija, ali če so potrebne zaradi zaščite pravic in svoboščin drugih.

[…]

3. Kolikor ta listina vsebuje pravice, ki ustrezajo pravicam, zagotovljenim z [EKČP] in temeljnih svoboščin, sta vsebina in obseg teh pravic enaka kot vsebina in obseg pravic, ki ju določa navedena konvencija. Ta določba ne preprečuje širšega varstva po pravu Unije.

[…]

7. Sodišča Unije in držav članic ustrezno upoštevajo pojasnila, pripravljena kot vodilo za razlago te listine.“

Okvirna sklepa 2002/584 in 2009/299

12 V uvodnih izjavah 5, 6, 8, 10 in 12 Okvirnega sklepa 2002/584 je navedeno:

„(5) […] [U]vedba novega poenostavljenega sistema predaje osumljenih ali obsojenih oseb zaradi kazenskega pregona ali izvršitve kazni omogoča, da se odpravijo sedaj zapleteni in zamudni postopki izročitve. […]

(6) Evropski nalog za prijetje, kot ga predvideva ta okvirni sklep, je na področju kazenskega prava prvi konkretni ukrep izvajanja načela medsebojnega priznavanja, o katerem je Evropski svet navedel, da je ‚temeljni kamen‘ pravosodnega sodelovanja.

[…]

(8) Odločitve o izvršitvi evropskega naloga za prijetje morajo biti pod zadostnim nadzorom, kar pomeni, da bo pravosodni organ države članice, kjer bodo zahtevano osebo prijeli, moral odločiti o njeni predaji.

[…]

(10) Mehanizem evropskega naloga za prijetje temelji na visoki stopnji zaupanja med državami članicami. Njegovo izvajanje se lahko zaustavi samo v primeru resnih in nenehnih kršitev načel iz člena 6(1) [EU, ki je po spremembi postal člen 2 PEU,] ene od držav članic, ki jih ugotovi Svet na podlagi člena 7(1) [EU, ki je po spremembi postal člen 7(2) PEU,] s posledicami, navedenimi v členu 7(2) te pogodbe.

[…]

(12) Ta okvirni sklep spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, ki jih priznava člen 6 [EU] in jih izraža Listina […], zlasti Poglavje VI Listine. Nič v tem okvirnem sklepu se ne sme razlagati kot prepoved zavrnitve predaje osebe, za katero je bil izdan evropski nalog za prijetje, kadar obstaja razlog za prepričanje, da je na podlagi objektivnih elementov bil nalog izdan z namenom kazenskega pregona in kaznovanja osebe na podlagi njenega spola, rase, vere, etničnega izvora, državljanstva, jezika, političnega prepričanja ali spolne usmerjenosti, ali da bo oseba zaradi katerega od teh razlogov v slabšem položaju.

[…]“

13 Člen 1 tega okvirnega sklepa, naslovljen „Opredelitev evropskega naloga za prijetje in obveznost njegove izvršitve“, določa:

„1. Evropski nalog za prijetje je sodna odločba, ki jo izda država članica z namenom prijetja in predaje zahtevane osebe s strani druge države članice z namenom uvesti kazenski postopek ali izvršiti kazen zapora ali ukrep, vezan na odvzem prostosti.

2. Države članice izvršijo vsak evropski nalog za prijetje na osnovi načela medsebojnega priznavanja in v skladu z določbami tega okvirnega sklepa.

3. Ta okvirni sklep ne spreminja obveznosti, ki izhajajo iz spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz člena 6 [EU].“

14 V členih 3, 4 in 4a navedenega okvirnega sklepa so našteti razlogi za obvezno in fakultativno neizvršitev evropskega naloga za prijetje.

15 V Okvirnem sklepu 2009/299 so natančneje določeni razlogi, na podlagi katerih lahko izvršitveni pravosodni organ države članice zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, če zadevna oseba na sojenju ni bila navzoča. V njegovih uvodnih izjavah 1, 2, 4, od 6 do 8, 14 in 15 je navedeno:

„(1) Pravica obtoženca, da je osebno navzoč na sojenju, je zagotovljena s pravico do poštenega sojenja iz člena 6 [EKČP], kakor jo razlaga Evropsko sodišče za človekove pravice. Prav tako je [navedeno sodišče] določilo, da pravica obtoženca do tega, da je osebno navzoč na sojenju, ni absolutna ter da se lahko obtoženec pod nekaterimi pogoji po lastni volji izrecno ali molče, vendar nedvoumno, odpove tej pravici.

(2) Vprašanja odločb, izdanih v sojenju, na katerem zadevna oseba ni bila osebno navzoča, različni okvirni sklepi o izvajanju načela vzajemnega priznavanja pravnomočnih sodnih odločb ne obravnavajo enotno. Ta raznolikost bi lahko otežila delo pravnikov in ovirala pravosodno sodelovanje.

[…]

(4) Zato je treba določiti jasne in skupne razloge za zavrnitev priznanja odločb, izdanih v sojenju, na katerem zadevna oseba ni bila osebno navzoča. Namen tega okvirnega sklepa je natančneje določiti opredelitev skupnih razlogov, ki bi izvršitvenemu organu omogočili, da izvrši odločbo kljub temu, da oseba ni bila navzoča na sojenju, pri tem pa v celoti spoštuje njeno pravico do obrambe. Ta okvirni sklep ni namenjen urejanju oblik in načinov ter procesnih zahtev, ki se uporabijo za dosego rezultatov, opredeljenih v tem okvirnem sklepu, saj se za njihovo določitev uporabljajo nacionalna prava držav članic.

[…]

(6) Določbe tega okvirnega sklepa, ki spreminjajo druge okvirne sklepe, določajo pogoje, pod katerimi se priznanje in izvršitev odločbe, izdane v sojenju, na katerem zadevna oseba ni bila osebno navzoča, ne bi smela zavrniti. Ti pogoji so alternativni; če je eden izmed pogojev izpolnjen, odreditveni organ z izpolnitvijo ustrezne rubrike evropskega naloga za prijetje ali potrdila, priloženega drugim okvirnim sklepom, jamči, da so bile ali bodo izpolnjene zahteve, ki naj bi zadostovale za izvršitev odločbe na podlagi načela vzajemnega priznavanja.

(7) Priznanje in izvršitev odločbe, izdane v sojenju, na katerem zadevna oseba ni bila osebno navzoča, se ne bi smela zavrniti, če je bila oseba osebno povabljena in s tem obveščena o predvidenem datumu in kraju sojenja, ki se je zaključilo z odločbo, ali če je bila zadevna oseba kako drugače uradno obveščena o predvidenem datumu in kraju sojenja, in sicer tako, da je mogoče nedvoumno sklepati, da je bila ta oseba seznanjena z načrtovanim sojenjem. V zvezi s tem se razume, da bi morala biti zadevna oseba o tem obveščena ‚pravočasno', kar pomeni dovolj zgodaj, da se je lahko udeležila sojenja in učinkovito uveljavila svojo pravico do obrambe.

(8) Pravico obtoženca do poštenega sojenja zagotavlja [EKČP], kakor jo razlaga Evropsko sodišče za človekove pravice. Ta pravica zajema pravico zadevne osebe, da je osebno navzoča na sojenju. Da pa lahko zadevna oseba uveljavlja to pravico, mora biti seznanjena s predvidenim sojenjem. Po tem okvirnem sklepu bi morale države članice osebo seznaniti s sojenjem v skladu z nacionalno zakonodajo, pri čemer se razume, da je treba pri tem upoštevati zahteve iz navedene konvencije. V skladu s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice pa bi lahko pri ugotavljanju, ali je bil način obveščanja ustrezen, da se je oseba seznanila s sojenjem, posebno pozornost po potrebi namenili tudi prizadevanju zadevne osebe, da prejme informacije, ki so nanjo naslovljene.

[…]

(14) Ta okvirni sklep je omejen na natančnejšo opredelitev razlogov za zavrnitev priznanja iz instrumentov, ki izvajajo načelo vzajemnega priznavanja. Zato imajo na primer določbe v zvezi s pravico do ponovnega sojenja področje uporabe, ki je omejeno na opredelitev teh razlogov za zavrnitev priznanja. Te določbe niso namenjene usklajevanju nacionalnih zakonodaj. Ta okvirni sklep ne posega v prihodnje instrumente Evropske unije, katerih cilj je približevanje zakonodaje držav članic na področju kazenskega prava.

(15) Razlogi za nepriznavanje niso obvezni. Vendar pa diskrecijsko pravico držav članic pri prenašanju teh razlogov v nacionalno zakonodajo ureja zlasti pravica do poštenega sojenja, pri čemer je treba upoštevati splošni cilj tega okvirnega sklepa, in sicer okrepitev procesnih pravic oseb in izboljšanje pravosodnega sodelovanja v kazenskih zadevah […]"

16 Člen 1 Okvirnega sklepa 2009/299, naslovljen „Cilji in področje uporabe", določa:

1. Cilji tega okvirnega sklepa so okrepiti procesne pravice oseb, zoper katere poteka kazenski postopek, poenostaviti pravosodno sodelovanje v kazenskih zadevah ter zlasti izboljšati vzajemno priznavanje sodnih odločb med državami članicami.

2. Ta okvirni sklep ne spreminja niti obveznosti spoštovanja temeljnih pravic in temeljnih pravnih načel iz člena 6 Pogodbe, vključno s pravico do obrambe oseb, zoper katere poteka kazenski postopek, niti obveznosti, ki so v tem smislu naložene pravosodnim organom.

3. Ta okvirni sklep določa skupna pravila za priznavanje in/ali izvrševanje sodnih odločb v eni državi članici (država članica izvršiteljica), ki jih izda druga država članica (država članica izdajateljica) v postopku, ki je potekal brez navzočnosti zadevne osebe […]"

17 Člen 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584 je bil vanj vstavljen s členom 2 Okvirnega sklepa 2009/299 in je naslovljen „Odločbe, izdane na podlagi sojenja, na katerem zadevna oseba ni bila osebno navzoča“. Njegov odstavek 1 določa:

„Izvršitveni sodni organ lahko prav tako zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje, ki je bil izdan za izvršitev zaporne kazni ali ukrepa, ki vključuje odvzem prostosti, če oseba ni bila osebno navzoča na sojenju, ki se je zaključilo z odločbo, razen če je v evropskem nalogu za prijetje navedeno, da je bila oseba v skladu z dodatnimi procesnimi zahtevami, določenimi v nacionalnem pravu odreditvene države članice:

(a) pravočasno
(i) osebno povabljena in tako obveščena o predvidenem datumu in kraju sojenja, ki se je zaključilo z odločbo, ali če je bila zadevna oseba dejansko kako drugače uradno obveščena o predvidenem datumu in kraju sojenja, in sicer tako, da je mogoče nedvoumno sklepati, da je bila ta oseba seznanjena z načrtovanim sojenjem,

in
(ii) obveščena, da se odločba lahko izreče, če se sojenja ne udeleži,

ali

(b) je bila seznanjena z načrtovanim sojenjem in je pooblastila pravnega zastopnika, ki ga je imenovala sama ali ga je imenovala država, da jo zastopa na sojenju, in jo je ta zastopnik na sojenju dejansko zastopal,

ali

(c) potem ko ji je bila vročena odločba in je bila izrecno obveščena o pravici do ponovnega sojenja ali pritožbe, v kateri ima pravico sodelovati, ki omogoča, da se vsebina zadeve skupaj z novimi dokazi ponovno preučijo [preuči] in ki lahko privede do spremembe prvotne odločbe:
(i) izrecno izjavila, da ne izpodbija odločbe,

ali
(ii) ni zahtevala ponovnega sojenja ali vložila pritožbe v ustreznem roku,

ali

(d) ji odločba ni bila osebno vročena, ampak:
(i) ji bo osebno vročena nemudoma po predaji in bo izrecno obveščena o pravici do ponovnega sojenja ali pritožbe, v kateri ima pravico sodelovati, ki omogoča, da se vsebina zadeve skupaj z novimi dokazi ponovno preučijo [preuči,] in ki lahko privede do spremembe prvotne odločbe,

in
(ii) bo obveščena o roku, v katerem mora zahtevati ponovno sojenje ali vložiti pritožbo, kakor je navedeno v zadevnem evropskem nalogu za prijetje.“

18 Člen 8(1) Okvirnega sklepa 2002/584 določa:

„Evropski nalog za prijetje vsebuje naslednje podatke podane v skladu z obrazcem v prilogi:

(a) identiteta in državljanstvo zahtevane osebe;

(b) naziv, naslov, številka telefona in faksa in elektronski naslov odreditvenega pravosodnega organa;

(c) dokazilo o izvršljivi sodbi, nalogu za prijetje ali katerikoli drugi izvršljivi sodni odločbi z enakim učinkom, ki sodi v okvir členov 1 in 2;

(d) zakonska označba kaznivega dejanja, zlasti glede na člen 2;

(e) opis okoliščin, v katerih je bilo kaznivo dejanje storjeno, vključno s časom, krajem in stopnjo vpletenosti zahtevane osebe;

(f) odmerjena kazen v primeru končne sodbe ali predpisane možne kazni, ki jih za to kaznivo dejanje predvideva zakonodaja odreditvene države članice;

(g) če je mogoče še druge posledice kaznivega dejanja.“

19 Člen 15 tega okvirnega sklepa, naslovljen „Odločitev o predaji“, določa:

„1. Izvršitveni pravosodni organ odloči, v časovnih rokih in pod pogoji, opredeljenimi v tem okvirnem sklepu, ali bo predal prijeto osebo.

2. Če izvršitveni pravosodni organ ugotovi, da podatki, ki mu jih je poslala odreditvena država članica, ne zadostujejo za odločitev o predaji, zahteva, da se mu nujno pošljejo potrebne dodatne informacije, zlasti v zvezi s členi 3 do 5 in členom 8, in lahko določi rok za njihovo sprejetje, pri tem pa mora upoštevati časovne roke določene v člen[u] 17.

3. Odreditveni pravosodni organ lahko izvršitvenemu pravosodnemu organu kadarkoli pošlje kakršenkoli dodaten koristen podatek.“

20 Člen 17 navedenega okvirnega sklepa določa:

„1. Evropski nalog za prijetje je treba obravnavati in izvršiti kot nujno zadevo.

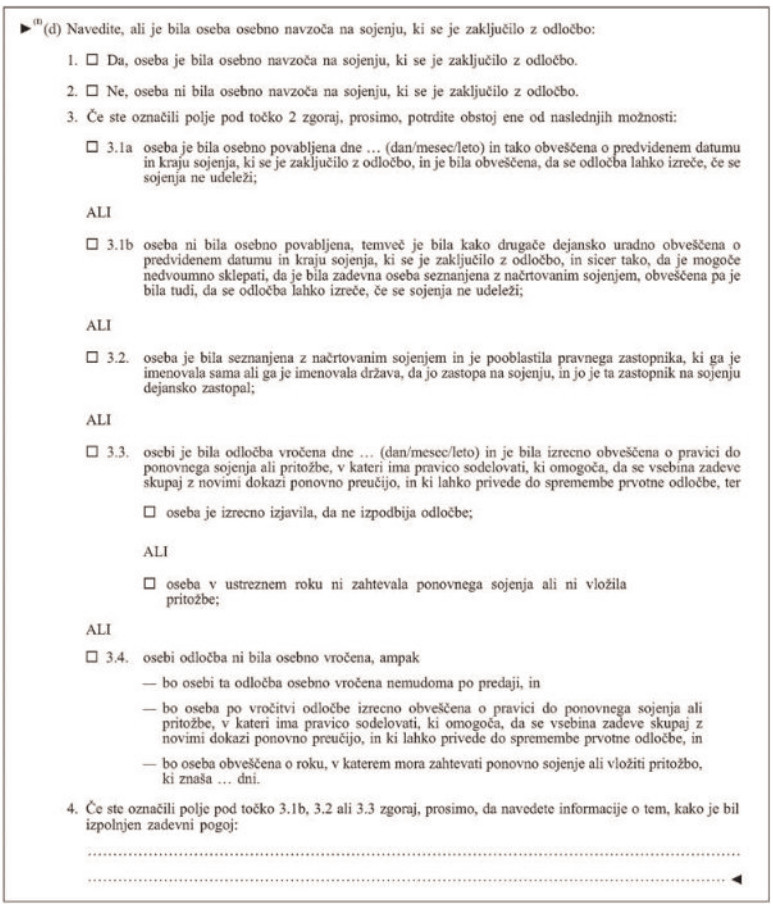
2. V primeru, ko zahtevana oseba soglaša s predajo, mora biti končna odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje sprejeta v 10 dneh po soglasju.

3. V drugih primerih mora biti končna odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje sprejeta v 60 dneh po prijetju zahtevane osebe.

4. Kadar se v posebnih primerih evropski nalog za prijetje ne more izvršiti v časovnih rokih iz odstavkov 2 in 3, izvršitveni pravosodni organ o tem nemudoma obvesti odreditveni pravosodni organ in pojasni razloge za zamudo. V takem primeru se časovni rok lahko podaljša za dodatnih 30 dni.

[…]“

21 Točka (d) obrazca z enotno obliko evropskega naloga za prijetje iz Priloge k Okvirnemu sklepu 2002/584 je takšna:

►(11)(d) Navedite, ali je bila oseba osebno navzoča na sojenju, ki se je zaključilo z odločbo:

1. ☐ Da, oseba je bila osebno navzoča na sojenju, ki se je zaključilo z odločbo.
2. ☐ Ne, oseba ni bila osebno navzoča na sojenju, ki se je zaključilo z odločbo.
3. Če ste označili polje pod točko 2 zgoraj, prosimo, potrdite obstoj ene od naslednjih možnosti:

☐ 3.1a oseba je bila osebno povabljena dne … (dan/mesec/leto) in tako obveščena o predvidenem datumu in kraju sojenja, ki se je zaključilo z odločbo, in je bila obveščena, da se odločba lahko izreče, če se sojenja ne udeleži;

ALI

☐ 3.1b oseba ni bila osebno povabljena, temveč je bila kako drugače dejansko uradno obveščena o predvidenem datumu in kraju sojenja, ki se je zaključilo z odločbo, in sicer tako, da je mogoče nedvoumno sklepati, da je bila zadevna oseba seznanjena z načrtovanim sojenjem, obveščena pa je bila tudi, da se odločba lahko izreče, če se sojenja ne udeleži;

ALI

☐ 3.2. oseba je bila seznanjena z načrtovanim sojenjem in je pooblastila pravnega zastopnika, ki ga je imenovala sama ali ga je imenovala država, da jo zastopa na sojenju, in jo je ta zastopnik na sojenju dejansko zastopal;

ALI

☐ 3.3. osebi je bila odločba vročena dne … (dan/mesec/leto) in je bila izrecno obveščena o pravici do ponovnega sojenja ali pritožbe, v kateri ima pravico sodelovati, ki omogoča, da se vsebina zadeve skupaj z novimi dokazi ponovno preučijo, in ki lahko privede do spremembe prvotne odločbe, ter

☐ oseba je izrecno izjavila, da ne izpodbija odločbe;

ALI

☐ oseba v ustreznem roku ni zahtevala ponovnega sojenja ali ni vložila pritožbe;

ALI

☐ 3.4. osebi odločba ni bila osebno vročena, ampak

— bo osebi ta odločba osebno vročena nemudoma po predaji, in

— bo oseba po vročitvi odločbe izrecno obveščena o pravici do ponovnega sojenja ali pritožbe, v kateri ima pravico sodelovati, ki omogoča, da se vsebina zadeve skupaj z novimi dokazi ponovno preučijo, in ki lahko privede do spremembe prvotne odločbe, in

— bo oseba obveščena o roku, v katerem mora zahtevati ponovno sojenje ali vložiti pritožbo, ki znaša … dni.

4. Če ste označili polje pod točko 3.1b, 3.2 ali 3.3 zgoraj, prosimo, da navedete informacije o tem, kako je bil izpolnjen zadevni pogoj:

……

……◄

Nizozemsko pravo

22 Okvirni sklep 2002/584 je bil v nizozemsko pravo prenesen z Overleveringswet (zakon o predaji) z dne 29. aprila 2004 (Stb. 2004, št. 195, v nadaljevanju: OLW).

23 V členu 12 OLW je določeno:

„Predaja ni dovoljena, če je evropski nalog za prijetje izdan za izvršitev sodbe, obtoženec pa ni bil osebno navzoč na obravnavi, ki se je zaključila z navedeno sodbo, razen če je v evropskem nalogu za prijetje navedeno, da je v skladu s procesnimi zahtevami odreditvene države članice:

(a) obtoženec bil pravočasno osebno povabljen ter tako obveščen o predvidenem datumu in kraju obravnave, ki se je zaključila z odločbo, ali je bil dejansko kako drugače uradno obveščen o predvidenem datumu in kraju te obravnave, in sicer tako, da je mogoče nedvoumno sklepati, da je bil seznanjen z načrtovano obravnavo in je bil obveščen, da se odločba lahko izreče, če se obravnave ne udeleži, ali

(b) obtoženec bil obveščen o obravnavi in je za zagotovitev svoje obrambe pooblastil odvetnika, ki ga je izbral sam ali ga je imenovala država, ter ga je ta odvetnik zastopal na obravnavi ali

(c) obtoženec, potem ko mu je bila vročena odločba in je bil izrecno obveščen o pravici do ponovnega sojenja ali pritožbe, v kateri ima pravico sodelovati, ki omogoča, da se vsebina zadeve skupaj z novimi dokazi ponovno preuči, in ki lahko privede do spremembe prvotne odločbe:
1. izrecno izjavil, da ne izpodbija odločbe, ali
2. v ustreznem roku ni zahteval ponovnega sojenja ali ni vložil pritožbe ali

(d) obtožencu odločba ni bila osebno vročena, ampak
1. mu bo osebno vročena nemudoma po predaji in bo izrecno obveščen o pravici do ponovnega sojenja ali pritožbe, v kateri ima zadevna oseba pravico sodelovati, ki omogoča, da se vsebina zadeve skupaj z novimi dokazi ponovno preuči, in ki lahko privede do spremembe prvotne odločbe,
2. bo obveščena o roku, v katerem mora zahtevati ponovno sojenje ali vložiti pritožbo, kakor je navedeno v zadevnem evropskem nalogu za prijetje.“

24 Točka D priloge 2 k OLW, naslovljena „Vzorec evropskega naloga za prijetje […]“, ustreza točki (d) Priloge k Okvirnemu sklepu 2002/584.

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

25 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da je officier van justitie bij de Rechtbank (državni tožilec pri sodišču) 17. januarja 2017 pri predložitvenem sodišču, Rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu, Nizozemska), vložil zahtevo za izvršitev evropskega naloga za prijetje, ki ga je 12. junija 2014 izdalo Sąd Okręgowy w Gdańsku (okrožno sodišče v Gdańsku, Poljska) (v nadaljevanju: zadevni evropski nalog za prijetje).

26 Ta evropski nalog za prijetje se nanaša na prijetje in predajo S. A. Zdziaszka, poljskega državljana s prebivališčem na Nizozemskem, zaradi izvršitve dveh zapornih kazni na Poljskem.

27 V navedenem evropskem nalogu za prijetje je v zvezi s tem navedena sodba, s katero se izreka enotna kazen, ki jo je Sąd Rejonowy w Wejherowie (okrajno sodišče v Wejherowem, Poljska) izdalo 25. marca 2014. Ta odločba se nanaša na pet dejanj, označenih s številkami od 1 do 5, ki so kazniva dejanja po poljskem pravu in ki naj bi jih storil A. S. Zdziaszek.

28 Sąd Rejonowy w Wejherowie (okrajno sodišče v Wejherowem) je z odločbo z dne 25. marca 2014 po uradni dolžnosti

– v enotno zaporno kazen enega leta in šestih mesecev združilo na eni strani zaporno kazen, na katero je bil A. S. Zdziaszek s pravnomočno sodbo Sąd Rejonowy w Wejherowie (okrajno sodišče v Wejherowem) z dne 21. aprila 2005 obsojen zaradi dejanja 1, in na drugi zaporno kazen, na katero je bila ta oseba s pravnomočno sodbo Sąd Rejonowy w Gdyni (okrajno sodišče v Gdynii, Poljska) z dne 16. junija 2006 obsojena zaradi dejanja 2, ter

– v skupno zaporno kazen treh let in šestih mesecev spremenilo skupno zaporno kazen štirih let, na katero je bil A. S. Zdziaszek s pravnomočno sodbo Sąd Rejonowy w Wejherowie (okrajno sodišče v Wejherowem) z dne 10. aprila 2012 obsojen za dejanja od3 do 5, ker je bilo to potrebno zaradi spremembe zakonodaje v korist zadevne osebe.

29 Kar zadeva zaporno kazen v zvezi z dejanjema 1 in 2, je predložitveno sodišče z odločbo z dne 11. aprila 2017

– zavrnilo predajo A. S. Zdziaszka v delu, v katerem se ta zaporna kazen nanaša na dejanje 1, ker to dejanje, kot je opisano v zadevnem evropskem nalogu za prijetje, po nizozemskem pravu ni kaznivo, in

– prekinilo odločanje o izvršitvi tega evropskega naloga za prijetje v delu, v katerem se ta zaporna kazen nanaša na dejanje 2, da bi lahko od odreditvenega pravosodnega organa zahtevalo dodatne informacije.

30 Ta predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša samo na zaporno kazen v zvezi s kaznivimi dejanji, ki jih pomenijo dejanja od 3 do 5.

31 V točki (d) zadevnega evropskega naloga za prijetje je navedeno, da A. S. Zdziaszek ni bil osebno navzoč v okviru postopka, v katerem je bila izdana sodna odločba, s katero je bila pravnomočno določena kazen, ki jo mora odslužiti.

32 Odreditveni organ je v tej točki (d) označil zgolj polje pred točko 3.2 s tem besedilom:

„oseba je bila seznanjena z načrtovanim sojenjem in je pooblastila pravnega zastopnika, ki ga je imenovala sama ali ga je imenovala država, da jo zastopa na sojenju, in jo je ta zastopnik na sojenju dejansko zastopal“.

33 Odreditveni organ je prav tako v navedeni točki (d) izpolnil točko 4, katere namen je, da se mu omogoči pojasniti, zakaj meni, da so pogoji iz točke 3.2 izpolnjeni:

„[A. S. Zdziaszek] je bil o poteku sojenja ustrezno obveščen v skladu z določbami poljskega zakonika o kazenskem postopku. Uradno obvestilo je bilo poslano na naslov, ki ga je obsojenec sporočil v fazi priprav na sojenje. Opozorjen je bil na posledice tega, da pravosodnih organov ne obvesti o spremembi naslova stalnega ali začasnega prebivališča. Med sojenjem je [A. S. Zdziaszek] v okviru pravne pomoči izkoristil pomoč pravnega zastopnika, ki je bil navzoč na sojenju in ob izreku kazni.“

34 Iz dodatnih informacij, ki jih je posredoval odreditveni pravosodni organ, izhaja, da:

– se točka 3.2 in pojasnila iz točke 4 nanašajo na postopek, ki se je zaključil s sodbo, s katero je bila izrečena enotna kazen, z dne 25. marca 2014, ne pa na tri obsodbe, ki so podlaga zanjo;

– se po poljskem pravu v okviru postopkov, kot je tisti, v katerem je bila izdana odločba z dne 25. marca 2014:
  (a) o „predmetu zadeve, na katero se nanaša ta postopek“, več ne razpravlja,
  (b) šteje, da „na kaznih, naloženih na podlagi pravnomočne obsodbe, temelji sodba, s katero je bila izrečena enotna kazen“,
  (c) sodba, s katero je bila izrečena enotna kazen, nanaša le na „vprašanja glede združitve teh kazni v eno enotno kazen (ali več enotnih kazni) in vprašanje upoštevanja nekaterih že odsluženih obdobij v enotni kazni“ ter
  (d) šteje, da je taka sodba „po svojih lastnostih ugodna za obsojeno osebo“, ker „združitev posameznih kazni v enotno kazen v praksi privede do precejšnjega skrajšanja kazni, ki jo je treba odslužiti“;

– je bilo povabilo na prvo obravnavo 28. januarja 2014 poslano A. S. Zdziaszku na naslov, ki ga je navedel. Ta vabila ni dvignil in ni bil navzoč na obravnavi. Sąd Rejonowy w Wejherowie (okrajno sodišče v Wejherowem) je za A. S. Zdziaszka po uradni dolžnosti določilo odvetnika, v preostalem pa je prekinilo odločanje. A. S. Zdziaszek je bil enako povabljen na obravnavo 25. marca 2014, na kateri ni bil navzoč. Odvetnik, ki je bil zanj določen po uradni dolžnosti, se je udeležil obravnave, ob koncu katere je bila izdana sodba, s katero je bila izrečena enotna kazen.

35 Predložitveno sodišče na podlagi teh elementov, ki jih je posredoval odreditveni organ, meni, da okoliščina iz člena 4a(1)(b) Okvirnega sklepa 2002/584, ki ustreza položaju iz točke (d)(3.2) obrazca z enotno obliko evropskega naloga za prijetje iz Priloge k temu okvirnemu sklepu, v obravnavanem

primeru ni podana, ker naj iz navedenih elementov ne bi izhajalo, da je bila oseba, za katero se zahteva predaja, „seznanjena z načrtovanim sojenjem“, niti da „je pooblastila pravnega zastopnika, ki ga je imenovala sama ali ga je imenovala država, da jo zastopa na sojenju“.

36 Predložitveno sodišče se najprej sprašuje, ali odločba, kot je sodba o izreku enotne kazni z dne 25. marca 2014, s katero je bila v korist zadevne osebe spremenjena skupna zaporna kazen, na katero je bila ta pred tem pravnomočno obsojena, in s katero so bile v enotno zaporno kazen združene ločene zaporne kazni, na katere je bila ta oseba pred tem pravnomočno obsojena, pri čemer se v okviru te odločbe ni več obravnavalo vprašanje, ali je zadevna oseba storila kazniva dejanja, spada na področje uporabe člena 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584.

37 Če je tako, bi lahko predložitveno sodišče upravičeno zavrnilo izvršitev zadevnega evropskega naloga za prijetje, ker pogoj iz člena 4a(1)(b) tega okvirnega sklepa ni izpolnjen.

38 Vendar pa navedeno sodišče meni, da je treba zlasti zaradi besedila točk (c) in (d) člena 4a(1) navedenega okvirnega sklepa, v katerih je uporabljena besedna zveza „ki omogoča, da se vsebina zadeve skupaj z novimi dokazi ponovno preuči“, na postavljeno vprašanje odgovoriti nikalno.

39 Po mnenju predložitvenega sodišča iz tega besedila izhaja, da se nanaša na položaj, v katerem je kazensko sodišče odločilo o vsebini zadeve tako, da se je izreklo o krivdi zadevne osebe v zvezi s kaznivim dejanjem, ki se ji očita, in ji po potrebi naložilo sankcijo za to kaznivo dejanje. To pa naj ne bi veljalo za sodbo, s katero se izreka enotna kazen, kot je sodba, ki jo je Sąd Rejonowy w Wejherowie (okrajno sodišče v Wejherowem) izdalo 25. marca 2014, ker se o krivdi zadevne osebe v okviru takega postopka več ne odloča.

40 Vendar predložitveno sodišče pojasnjuje, da se zdi, da je poljski odreditveni pravosodni organ nasprotno mnenja, da je taka odločba zajeta s členom 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584, ker je v točki (d) zadevnega evropskega naloga za prijetje navedel le informacije v zvezi s postopkom, v katerem je bila izdana sodba, s katero se izreka enotna kazen, ne pa tudi informacij v zvezi z razglasitvijo krivde zadevne osebe, ki je podlaga za sprejetje te odločbe.

41 Če bi bil odgovor na ta to prvo vprašanje nikalen, predložitveno sodišče dalje meni, da mora preučiti, ali je bila v fazi razglasitve krivde, ki je podlaga za sodbo, s katero se izreka enotna kazen, zadevna oseba osebno navzoča v postopku, v katerem je prišlo do te razglasitve krivde, in če ni bila, ali obstaja katera od okoliščin iz točk od (a) do (d) člena 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584.

42 V obravnavanem primeru naj bi poljski pravosodni organi na zahtevo nizozemskega tožilstva v zvezi s temeljno sodbo posredovali dodatne informacije, iz katerih naj bi bilo razvidno, da A. S. Zdziaszek ni bil osebno navzoč na nobeni od obravnav v postopku odločanja o vsebini niti na prvi stopnji niti na pritožbeni stopnji.

43 Predložitveno sodišče v zvezi z upoštevnostjo katere od okoliščin iz točk od (a) do (d) člena 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584 ugotavlja, da odreditveni pravosodni organ ni uporabil točke (d)(2) obrazca evropskega naloga za prijetje niti ni navedel upoštevne kategorije v točki (d)(3) obrazca evropskega naloga za prijetje.

44 Postavljalo naj bi se torej vprašanje, ali lahko predložitveno sodišče v teh okoliščinah zato zavrne izvršitev zadevnega evropskega naloga za prijetje.

45 Navedeno sodišče meni, da obstajajo elementi, zaradi katerih je mogoče na to odgovoriti pritrdilno.

46 Tako naj bi bilo mogoče iz besedne zveze „razen če je v evropskem nalogu za prijetje navedeno“, ki je uporabljena v uvodnem stavku člena 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584, sklepati, da je treba informacije o uporabi ene od okoliščin iz točk od (a) do (d) te določbe praviloma pojasniti v točki (d) obrazca evropskega naloga za prijetje ali vsaj v skladu z opredelitvijo kategorij, ki so v njem opisane.

47 Taka razlaga naj bi bila tudi v skladu s cilji, ki se uresničujejo s tem okvirnim sklepom in ki so, prvič, zagotoviti, da se končna odločba o izvršitvi evropskega naloga za prijetje sprejme v predpisanem roku, zaradi česar naj bi bilo treba čimbolj zmanjšati količino primerov, v katerih so potrebne dodatne informacije, drugič, določiti jasen in enoten razloga za zavrnitev, in tretjič, omogočiti, da se izvršitveni pravosodni organ na enostaven in pregleden način prepriča o dejanskem spoštovanju pravice zadevne osebe do obrambe.

48 Predložitveno sodišče pa pojasnjuje, da obstajajo tudi elementi v podporo nasprotni trditvi. Zdelo naj bi se, da odreditveni pravosodni organi praviloma menijo, da ni treba nujno uporabiti kategorij iz točke (d)(3) obrazca evropskega naloga za prijetje.

49 Pritrdilen odgovor na to vprašanje bi poleg tega lahko povzročil več zavrnitev in s tem manj predaj, kar je v nasprotju z načelom vzajemnega priznavanja.

50 Predložitveno sodišče meni, da mora, če bi bil odgovor na prvi dve vprašanji nikalen, preveriti še obstoj katere od okoliščin iz člena 4a(1), od (a) do (d), Okvirnega sklepa 2002/584 v zvezi z razglasitvijo krivde, na kateri temelji sodba, s katero se izreka enotna kazen.

51 V zvezi s tem naj bi bilo iz dodatnih informacij, ki jih je posredoval odreditveni pravosodni organ, razvidno, da sta bila na Poljskem izvedena postopek na prvi stopnji, ki se je zaključil z obsodbo A. S. Zdziaszka z dne 10. aprila 2012, in pritožbeni postopek, v katerem ta obsodba ni bila spremenjena.

52 V zvezi s postopkom na prvi stopnji naj bi odreditveni pravosodni organ posredoval te elemente:

– na prvi stopnji naj bi bilo izvedenih 27 obravnav;

– oseba, za katero se zahteva predaja, naj ne bi bila navzoča na nobeni od teh obravnav;

– osebo, za katero se zahteva predaja, naj bi sprva zaporedno zastopala pravna zastopnika, imenovana po uradni dolžnosti, nato pa pravni zastopnik, ki naj bi ga izbrala sama in ki naj bi bil navzoč na nadaljnjih obravnavah, ter

– oseba, za katero se zahteva predaja, in pravni zastopnik, ki ga je izbrala, naj ne bi bila navzoča na obravnavi, na kateri je bila izrečena obsodba, vendar naj bi bila obveščena o vsebini sodbe, s katero je bilo meritorno odločeno, saj naj bi vložila zahtevek za pridobitev „pravne utemeljitve“ te sodbe.

53 Po mnenju predložitvenega sodišča iz teh elementov ni mogoče sklepati, da je bil A. S. Zdziaszek v fazi postopka, v kateri ga je zastopal pravni zastopnik, imenovan po uradni dolžnosti, „seznanjen z načrtovanim sojenjem“ v smislu člena 4a(1)(b) Okvirnega sklepa 2002/584.

54 Drugače pa naj bi bilo v fazi postopka, v kateri je bil navzoč pravni zastopnik, ki ga je izbral, pri čemer navedeno sodišče iz te navzočnosti sklepa, da je bil A. S. Zdziaszek dejansko „seznanjen z načrtovanim sojenjem“ in da je „pooblastil“ tega pravnega zastopnika, „da ga zastopa na sojenju“, v smislu te določbe.

55 Vendar naj iz informacij, ki jih je posredoval odreditveni pravosodni organ, ne bi bilo razvidno, da je A. S. Zdziaszka „ta zastopnik na sojenju dejansko zastopal“, temveč zgolj to, da je bil navedeni pravni zastopnik navzoč na sodnih obravnavah v zvezi s postopkom na prvi stopnji. Poleg tega naj ne bi bilo

nikakor pojasnjeno, na katerih od 27 obravnav, izvedenih v okviru navedenega postopka, je bil navzoč pravni zastopnik, ki ga je izbral A. S. Zdziaszek, niti kaj je bil predmet teh obravnav. Zato naj zgolj na podlagi teh informacij ne bi bilo mogoče sklepati, da je bil ta pravni zastopnik navzoč na obravnavah in na njih dejansko zastopal zadevno osebo.

56 Predložitveno sodišče zato meni, da A. S. Zdziaszek ni bil osebno navzoč na sojenju, ki se je zaključilo z odločbo na prvi stopnji, in da se za ta postopek ne uporabi nobena od okoliščin iz člena 4a(1), od (a) do (d), Okvirnega sklepa 2002/584.

57 V zvezi s pritožbenim postopkom naj bi odreditveni pravosodni organ posredoval te elemente:

– oseba, za katero se zahteva predaja, ni bila navzoča na obravnavi v pritožbenem postopku;

– na to obravnavo je bila ustrezno povabljena in

– pravni zastopnik osebe, za katero se zahteva predaja, je bil navzoč na obravnavi v pritožbenem postopku.

58 Predložitveno sodišče iz dodatnih informacij, ki jih je posredoval odreditveni pravosodni organ in iz katerih je razvidno, da sta bila A. S. Zdziaszek in njegov pravni zastopnik obveščena o vsebini sodbe z dne 10. aprila 2012, sklepa, da je bila oseba, za katero se zahteva predaja, „seznanjena z načrtovanim sojenjem“ v pritožbenem postopku in da je dala „pooblastil[o], da [se] jo zastopa na sojenju“. Ker je bila na pritožbeni stopnji opravljena zgolj ena obravnava, predložitveno sodišče iz istih informacij, v skladu s katerimi je bil pravni zastopnik navzoč na obravnavi v pritožbenem postopku, poleg tega sklepa, da je A. S. Zdziaszka „ta zastopnik [na tej obravnavi] dejansko zastopal“.

59 Ob upoštevanju teh elementov naj bi se torej položaj razlikoval glede na to, ali se osredotoči na postopek na prvi stopnji ali na pritožbeni postopek, če se predpostavi, da se je o zadevi na pritožbeni stopnji vsebinsko presojalo.

60 Preden predložitveno sodišče od odreditvenega pravosodnega organa zahteva pojasnitev tega položaja, se sprašuje, ali se za pritožbeni postopek uporabi člen 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584.

61 Navedeno sodišče meni, da obstaja več elementov, ki podpirajo pritrdilni odgovor.

62 V zvezi s tem se opira na besedilo te določbe, ki naj obsega te določbe ne bi omejevalo na postopek na prvi stopnji, saj se njeni točki (c) in (d) izrecno sklicujeta tako na „ponovno sojenje“ kot tudi na „pritožbo“. V poljskem pravu pa naj bi pritožbeni postopek zajemal ponovno vsebinsko presojo zadeve.

63 Poleg tega naj bi bilo tako razumevanje člena 4a(1) tega okvirnega sklepa podprto z namenom, ki se uresničuje z navedeno določbo, da se, kot naj bi Sodišče odločilo v točki 43 sodbe z dne 26. februarja 2013, Melloni, (C-399/11, EU:C:2013:107), in v točki 37 sodbe z dne 24. maja 2016, Dworzecki, (C-108/16 PPU, EU:C:2016:346), izvršitvenemu pravosodnemu organu omogoči, da dovoli predajo kljub nenavzočnosti osebe, za katero se zahteva predaja, na sojenju, ki se je zaključilo z njeno obsodbo, pri tem pa v celoti spoštuje pravico do obrambe.

64 Pravica do obrambe naj bi bila namreč del pravice do poštenega sojenja v smislu člena 6 EKČP in člena 47 Listine, tako da naj bi morala država članica, če uvede pritožbeni postopek, zagotoviti, da ima zadevna oseba v okviru navedenega postopka na voljo temeljna jamstva, določena v navedenih členih. Čeprav naj bi imela tako zadevna oseba možnost, da se odpove svoji pravici do obrambe, pa kazensko sodišče, ki se mora ponovno izreči o krivdi zadevne osebe, kot naj bi odločilo Evropsko sodišče za človekove pravice, ne more odločiti brez neposredne presoje dokazov, ki jih je osebno predložil obdolženec, ki želi dokazati, da ni storil dejanja, ki naj bi pomenilo kaznivo dejanje. V takem položaju

naj zgolj okoliščina, da je zadevna oseba lahko uveljavljala pravico do obrambe v postopku na prvi stopnji, zato še ne bi zadostovala za ugotovitev, da so bile izpolnjene zahteve iz člena 6 EKČP in člena 47 Listine.

65 Če zadevna oseba ni bila osebno navzoča na sojenju na pritožbeni stopnji in je bila v tem postopku opravljena vsebinska presoja, na podlagi katere je bila ta oseba (ponovno) obsojena ali je bila potrjena obsodba, izrečena na prvi stopnji, predložitveno sodišče meni, da je to, da ta postopek spada na področje uporabe člena 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584, v skladu s ciljem te določbe.

66 Vendar pa predložitveno sodišče poudarja, da nekatere od preostalih držav članic, ki menijo, da pritožbeni postopek pri preverjanju, ki ga je treba izvesti na podlagi člena 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584, ni nikoli upošteven, ne izhajajo iz take razlage. Mogoče naj bi bilo tudi trditi, da načelo vzajemnega zaupanja, kadar se ugotovi, da je bila v okviru postopka na prvi stopnji pravica zadevne osebe do obrambe v celoti spoštovana, zahteva, da se šteje, da organi odreditvene države članice niso kršili temeljnih pravic, priznanih s pravom Unije, v okviru morebitnih drugih postopkov. Vendar naj Sodišče glede tega še ne bi odločilo.

67 V teh okoliščinah je Rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali je postopek,

– v katerem sodišče odreditvene države članice odloči o združitvi ločenih zapornih kazni, na katere je bila zadevna oseba pred tem pravnomočno obsojena, v eno samo zaporno kazen in/ali o spremembi skupne zaporne kazni, na katero je bila zadevna oseba pred tem pravnomočno obsojena, ter

– v katerem to sodišče več ne preuči vprašanja krivde,

kot je postopek, ki se je zaključil s ‚sodbo, s katero je bila izrečena enotna kazen', z dne 25. marca 2014, ‚sojenje, ki se je zaključilo z odločbo', v smislu uvodnega stavka člena 4a(1) Okvirnega sklepa [2002/584]?

2. Ali lahko izvršitveni pravosodni organ,

– če oseba, za katero se zahteva predaja, ni bila osebno navzoča na sojenju, ki se je zaključilo z odločbo,

– vendar odreditveni pravosodni organ ni niti v [evropskem nalogu za prijetje] niti v dodatnih informacijah, ki so bile zahtevane na podlagi člena 15(2) Okvirnega sklepa [2002/584], posredoval navedb v zvezi z upoštevnostjo ene ali več okoliščin iz člena 4a(1), od (a) do (d), Okvirnega sklepa [2002/584] v skladu s formulacijo ene ali več kategorij iz točke (d)(3) obrazca z enotno obliko evropskega naloga za prijetje iz Priloge k temu okvirnemu sklepu,

že samo zato ugotovi, da ni izpolnjen nobeden od pogojev iz člena 4a(1), od (a) do (d), Okvirnega sklepa [2002/584], in že samo zato zavrne izvršitev [evropskega naloga za prijetje]?

3. Ali je pritožbeni postopek,

– v katerem je bila zadeva vsebinsko preučena ter

– ki se je zaključil s (ponovno) obsodbo zadevne osebe in/ali potrditvijo obsodbe, izrečene na prvi stopnji,

– namen [evropskega naloga za prijetje] pa je izvršiti to obsodbo,

‚sojenje, ki se je zaključilo z odločbo', v smislu člena 4a(1) Okvirnega sklepa [2002/584]?"

Nujni postopek

68 Predložitveno sodišče predlaga, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, ki je določen v členu 107 Poslovnika Sodišča.

69 Navedeno sodišče je v utemeljitev svojega predloga navedlo, da je A. S. Zdziaszek sedaj v priporu na Nizozemskem do odločitve glede izvršitve zadevnega evropskega naloga za prijetje, ki so ga proti njemu izdali pristojni organi Republike Poljske.

70 Predložitveno sodišče poleg tega navaja, da v zvezi s tem ne more sprejeti odločbe, dokler Sodišče ne odloči o tem predlogu za sprejetje predhodne odločbe. Odgovor Sodišča na postavljena vprašanja naj bi zato imel neposreden in odločilen vpliv na trajanje pripora A. S. Zdziaszka na Nizozemskem glede na njegovo morebitno predajo ob izvršitvi tega evropskega naloga za prijetje.

71 Na prvem mestu je treba ugotoviti, da se ta predlog za predhodno odločanje nanaša na razlago Okvirnega sklepa 2002/584, ki spada na področja iz naslova V tretjega dela Pogodbe DEU, ki se nanaša na območje svobode, varnosti in pravice. Zato se zanj lahko uporabi nujni postopek predhodnega odločanja.

72 Na drugem mestu je treba v zvezi z merilom glede nujnosti v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišča upoštevati okoliščino, da je osebi, na katero se nanaša postopek v glavni stvari, trenutno odvzeta prostost in da je njeno nadaljnje pridržanje odvisno od rešitve spora o glavni stvari (sodba z dne 10. novembra 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, točka 21 in navedena sodna praksa). Poleg tega je treba položaj zadevne osebe presojati glede na stanje na dan preizkusa predloga, naj se predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku (sodba z dne 24. maja 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, točka 22 in navedena sodna praksa).

73 V obravnavani zadevi pa po eni strani ni sporno, da je bila na ta dan A. S. Zdziaszku odvzeta prostost. Po drugi strani je njegovo nadaljnje pridržanje odvisno od izida postopka v glavni stvari, saj je bil ukrep pripora zoper njega v skladu s pojasnili predložitvenega sodišča odrejen v okviru izvršitve zadevnega evropskega naloga za prijetje, ki je bil izdan zoper njega.

74 V teh okoliščinah je peti senat Sodišča 8. junija 2017 na predlog sodnika poročevalca in po opredelitvi generalnega pravobranilca odločil, da ugodi predlogu predložitvenega sodišča, naj se ta predlog za sprejetje predhodne odločbe obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja.

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo in tretje vprašanje

75 Predložitveno sodišče s prvim in tretjim vprašanjem, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba pojem „sojenje, ki se je zaključilo z odločbo", v smislu člena 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da se nanaša na pritožbeni postopek in/ali postopek za spremembo ene ali več predhodno izrečenih zapornih kazni, kot je postopek, v katerem je bila izdana sodba, s katero je bila izrečena enotna kazen, ki je predmet postopka v glavni stvari.

76 Za odgovor na ta vprašanja, kakor so bila preoblikovana, je treba na prvem mestu opozoriti, da iz točk 81, 90 in 98 sodbe z današnjega dne, Tupikas (C-270/17 PPU), izhaja, da je treba za uporabo člena 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584 pojem „sojenje, ki se je zaključilo z odločbo“, razlagati tako, da se v primeru, v katerem je postopek zajemal več stopenj, na katerih so bile izdane zaporedne odločbe, od katerih je bila vsaj ena izdana v odsotnosti, nanaša le na pritožbeno stopnjo, če je bilo z odločbo, izdano ob koncu postopka na tej stopnji, po ponovni vsebinski presoji dejanskih in pravnih okoliščin zadeve pravnomočno odločeno o krivdi zadevne osebe in o njeni obsodbi na kazen, kot je ukrep odvzema prostosti.

77 Načeloma ima taka obsodilna odločba sicer dva dela, ki sta ločena, vendar povezana, namreč razglasitev krivde in izrek kazni, ki je v obravnavanem primeru odvzem prostosti (glej v tem smislu sodbo z današnjega dne, Tupikas, C-270/17 PPU, točki 78 in 83).

78 Vendar pa tudi v primeru, v katerem je obseg naložene kazni spremenjen v zaporednem postopku, kot je to v postopku v glavni stvari, za preverjanja, ki jih mora opraviti izvršitveni pravosodni organ na podlagi člena 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584, ostane upoštevna odločba, izdana na pritožbeni stopnji, ki zajema lastnosti, navedene v točki 76 te sodbe.

79 Iz enakih razlogov, kot so tisti, ki so navedeni v točkah 83 in 84 sodbe z današnjega dne, Tupikas (C-270/17 PPU), pravnomočna razglasitev krivde ob koncu pritožbene stopnje neposredno vpliva na položaj zadevne osebe in to še toliko bolj, ker pomeni pravno podlago zaporne kazni, ki jo bo morala ta odslužiti.

80 Zato je nujno, da lahko zadevna oseba v celoti uveljavlja svojo pravico do obrambe, preden se izda pravnomočna odločba o njeni krivdi.

81 Dodati je treba še, kot to prav tako izhaja iz točk 85 in 86 sodbe z današnjega dne, Tupikas (C-270/17 PPU), da je pritožbena stopnja še toliko bolj odločilna v okviru člena 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584, ker se lahko s polnim in dejanskim spoštovanjem pravice do obrambe na tej stopnji sojenja odpravi morebitna kršitev te pravice v prejšnji fazi kazenskega postopka.

82 Zato je treba v zvezi s tem vidikom prvega in tretjega vprašanja ugotoviti, da je treba pojem „sojenje, ki se je zaključilo z odločbo“, v smislu člena 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da se nanaša na pritožbeno stopnjo, na kateri je bila izdana odločba, s katero je bilo po ponovni vsebinski presoji dejanskih in pravnih okoliščin zadeve pravnomočno odločeno o krivdi zadevne osebe in s katero je bila ta obsojena na kazen, kot je ukrep odvzema prostosti, čeprav je bila izrečena kazen spremenjena s poznejšo odločbo.

83 Na drugem mestu je treba ugotoviti, ali je odločba, ki je bila izdana v poznejši fazi postopka in s katero je bila spremenjena ena ali več zapornih kazni, ki so bile izrečene prej, kot je to pri sodbi, s katero se izreka enotna kazen, iz postopka v glavni stvari, lahko zajeta s členom 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584.

84 Najprej, kot je razvidno iz spisa, predloženega Sodišču, taka sodba, čeprav je bila izdana po tem, ko je bila zadevna oseba z eno ali več odločbami obsojena na eno ali več kazni, ne vpliva na razglasitev krivde iz teh prejšnjih odločb, zaradi česar je ta razglasitev pravnomočna.

85 Dalje, s tako sodbo se spreminja obseg naložene ali naloženih kazni. Ločiti je treba torej take ukrepe od ukrepov, ki se nanašajo na podrobna pravila izvršitve zaporne kazni. Poleg tega iz sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice izhaja, da se člen 6(1) EKČP ne uporabi za vprašanja v zvezi s podrobnimi pravili izvršitve zaporne kazni, zlasti ne za tista, ki se nanašajo na začasno izpustitev (glej v tem smislu sodbo ESČP, 3. april 2012, Boulois proti Luxembourgu, CE:ECHR:2012:0403JUD003757504, točka 87).

86 Nazadnje, postopek, v katerem se izda odločba, kot je sodba, s katero se izreka enotna kazen, iz postopka v glavni stvari, s katero se zlasti ena ali več kazni, ki so bile predhodno izrečene proti zadevni osebi, spremeni v novo enotno kazen, nujno privede do izida, ki je ugodnejši za to osebo. Tako se lahko odloči, da se po začetku veljavnosti novega predpisa, s katerim se manj strogo sankcionira dokazano kaznivo dejanje, uporabi milejša kazen. Ali pa se lahko po več obsodbah, ob katerih je bila za vsako od njih naložena kazen, izrečene kazni združijo v enotno kazen, katere obseg je manjši od seštevka posameznih kazni, izrečenih s posameznimi predhodnimi odločbami.

87 Iz sodne prakse Evropskega sodišča za človekove pravice v zvezi s tem izhaja, da se jamstva iz člena 6 EKČP ne uporabijo samo za razglasitev krivde, temveč tudi za določitev kazni (glej v tem smislu sodbo ESČP, 28. november 2013, Dementyev proti Rusiji, CE:ECHR:2013:1128JUD004309505, točka 23). Spoštovanje pravičnosti sojenja tako zajema pravico zadevne osebe, da je udeležena na razpravah, zaradi pomembnih posledic, ki jih lahko imajo te za obseg kazni, ki ji bo naložena (glej v tem smislu sodbo ESČP, 21. september 1993, Kremzov proti Avstriji, CE:ECHR:1993:0921JUD001235086, točka 67).

88 To velja za poseben postopek določanja enotne kazni, kadar ta ne pomeni povsem formalne in računske operacije, ampak zajema polje proste presoje za določitev višine kazni med drugim ob upoštevanju položaja ali osebnosti zadevne osebe, ali tudi olajševalnih ali obteževalnih okoliščin (glej v tem smislu sodbi ESČP, 15. julij 1982, Eckle proti Nemčiji, CE:ECHR:1983:0621JUD000813078, točka 77, in 28. november 2013, Dementyev proti Rusiji, CE:ECHR:2013:1128JUD004309505, točki 25 in 26).

89 Poleg tega v zvezi s tem ni upoštevno, ali je zadevno sodišče pristojno za povečanje predhodno izrečene kazni (glej v tem smislu sodbi ESČP, 26. maj 1988, Ekbatani proti Švedski, CE:ECHR:1988:0526JUD001056383, točka 32, in 18. oktober 2006, Hermi proti Italiji, CE:ECHR:2006:1018JUD001811402, točka 65).

90 Iz tega izhaja, da je treba postopek, v katerem je bila izdana sodba, s katero se izreka enotna kazen, kot je ta v zadevi v glavni stvari, v katerem se ponovno določi višina zapornih kazni, ki so bile predhodno izrečene, šteti za upošteven za uporabo člena 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584, saj ima v njem pristojni organ v ta namen polje proste presoje v smislu točke 88 te sodbe in je v njem izdana odločba, s katero se pravnomočno odloči o kazni.

91 Ker se namreč v takem postopku določa obseg kazni, ki jo bo moral obsojenec končno odslužiti, mora imeti ta možnost dejansko uveljavljati svojo pravico do obrambe, da bi lahko ugodno vplival na odločbo, ki bo v zvezi s tem izdana.

92 To, da je nova kazen za zadevno osebo nujno milejša, je brezpredmetno, ker višina kazni ni določena vnaprej, temveč je odvisna od presoje, ki jo pristojni organ opravi glede okoliščin posameznega primera, in ker je točno višina kazni, ki jo je treba odslužiti in ki se pravnomočno določi, tista, ki je za zadevno osebo odločilnega pomena.

93 Ob upoštevanju zgoraj navedenih razlogov je treba ugotoviti, da je treba v primeru, kot je ta v postopku v glavni stvari, v katerem je bilo po pritožbeni stopnji, na kateri je bila opravljena ponovna vsebinska presoja zadeve, s pravnomočno odločbo odločeno o krivdi zadevne osebe in ji je bila zato prav tako naložena zaporna kazen, katere višina pa je bila spremenjena s poznejšo odločbo, ki jo je pristojni organ sprejel ob uveljavljanju polja proste presoje v zvezi s tem in s katero je bila pravnomočno določena kazen, ti odločbi, tako eno kot tudi drugo, upoštevati za namene uporabe člena 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584.

94 Kot izhaja iz točk od 76 do 80 in od 90 do 92 te sodbe, je treba namreč zagotoviti spoštovanje pravice do obrambe tako glede razglasitve krivde kot tudi glede zadnje določitve kazni, kadar sta ta vidika, ki sta drugače tesno povezana, ločena, pri čemer morata biti pravnomočni odločbi, ki sta bili izdani

v zvezi s tem, obe na isti podlagi, predmet preverjanj, ki se zahtevajo z navedeno določbo. Njen namen je namreč natančno okrepiti procesne pravice zadevnih oseb tako, da se zagotovi spoštovanje njihove temeljne pravice do pravičnega sojenja (glej v tem smislu sodbo z današnjega dne, Tupikas, C-270/17 PPU, točke 58 in od 61 do 63), in kot je bilo navedeno v točki 87 te sodbe, te zahteve veljajo tako za razglasitev krivde kot tudi za določitev kazni.

95 Taka razlaga pa ne pomeni nobene praktične nevšečnosti, saj se, kot generalni pravobranilec poudarja v točki 55 sklepnih predlogov, z obrazcem z enotno obliko evropskega naloga za prijetje iz Priloge k Okvirnemu sklepu 2002/584 zahteva posredovanje informacij, ki se nanašajo na prvega in drugega od teh vidikov. Zgoraj navedena razlaga zato ne more otežiti naloge izvršitvenega pravosodnega organa.

96 Glede na vse zgoraj navedeno je treba na prvo in tretje vprašanje odgovoriti, da je treba pojem „sojenje, ki se je zaključilo z odločbo“, v smislu člena 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584 razlagati tako, da se ne nanaša samo na stopnjo, na kateri je bila izdana odločba v pritožbenem postopku, če je bilo z njo po ponovni vsebinski presoji zadeve pravnomočno odločeno o krivdi zadevne osebe, temveč tudi na poznejši postopek, kot je postopek, v katerem je bila izdana sodba, s katero se izreče enotna kazen, iz postopka v glavni stvari, ob koncu katerega je bila izdana odločba, s katero je bila pravnomočno spremenjena višina prvotno izrečene kazni, če je organ, ki je izdal zadnjenavedeno odločbo, v zvezi s tem imel na voljo neko polje proste presoje.

Drugo vprašanje

97 Predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba Okvirni sklep 2002/584 razlagati tako, da pooblašča izvršitveni pravosodni organ, da zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje že zgolj zato, ker niti v obrazcu z enotno obliko evropskega naloga za prijetje iz Priloge k temu okvirnemu sklepu niti z dodatnimi informacijami, prejetimi od odreditvenega pravosodnega organa na podlagi člena 15(2) navedenega okvirnega sklepa, niso zagotovljeni elementi, ki bi mu zadostovali za to, da bi ugotovil obstoj enega od položajev iz člena 4a(1), od (a) do (d), tega okvirnega sklepa.

98 Za koristen odgovor na to vprašanje je treba opozoriti, da se morajo preverjanja, ki se zahtevajo s členom 4a(1) Okvirnega sklepa 2002/584, načeloma nanašati na zadnjo stopnjo, na kateri se je zadeva vsebinsko presojala in ki je privedla do pravnomočne obsodbe zadevne osebe (glej v tem smislu sodbo z današnjega dne, Tupikas, C-270/17 PPU, točke 81, 90 in 91). V posebnem primeru, preučenem v okviru odgovora na prvo in tretje vprašanje, v katerem je bila višina prvotno izrečene kazni pravnomočno spremenjena v novem postopku, ki je zajemal uporabo polja proste presoje, sta v zvezi s tem, kot izhaja iz točk 93, 94 in 96 te sodbe, upoštevna oba postopka.

99 Zato mora odreditveni pravosodni organ informacije iz člena 8(1) Okvirnega sklepa 2002/584 posredovati glede na prvega od teh postopkov ali po potrebi, glede na oba.

100 Iz tega izhaja, da mora izvršitveni pravosodni organ za namene uporabe člena 4a(1) tega okvirnega sklepa ustrezno omejiti svojo presojo na postopka iz prejšnje točke.

101 Ob upoštevanju sistema, uvedenega s to določbo, in kot izhaja iz njenega preostalega besedila, ima izvršitveni pravosodni organ možnost izvršitev evropskega naloga za prijetje, ki je bil izdan za izvršitev zaporne kazni ali ukrepa, ki vključuje odvzem prostosti, zavrniti, če oseba ni bila osebno navzoča na sojenju, ki se je zaključilo z odločbo, razen če je v evropskem nalogu za prijetje navedeno, da so izpolnjeni pogoji iz točk (a), (b), (c) ali (d) navedenega člena.

102 Če se tako ugotovi obstoj ene od okoliščin iz navedenih točk od (a) do (d), mora izvršitveni pravosodni organ evropski nalog za prijetje izvršiti kljub nenavzočnosti zadevne osebe na sojenju, ki se je zaključilo z odločbo (glej v tem smislu sodbo z današnjega dne, Tupikas, C-270/17 PPU, točke 50, 55 in 95).

103 Če bi ta organ menil, da nima na voljo elementov, ki bi zadostovali za to, da bi veljavno odločil o predaji zadevne osebe, bi moral uporabiti člen 15(2) Okvirnega sklepa 2002/584 tako, da bi od odreditvenega pravosodnega organa zahteval, naj nujno posreduje dodatne informacije, za katere meni, da so potrebne, da lahko izda odločbo o predaji.

104 Če v tej fazi še vedno ne bi prejel jamstev, ki se zahtevajo glede spoštovanja pravice zadevne osebe do obrambe v upoštevnem postopku, lahko izvršitveni pravosodni organ zavrne izvršitev evropskega naloga za prijetje.

105 Ne samo, da ta organ namreč ne sme dopuščati kršitve temeljnih pravic, v skladu z določbami člena 15(2) Okvirnega sklepa 2002/584 mora tudi zagotoviti spoštovanje rokov, določenih v členu 17 tega okvirnega sklepa za izdajo odločbe o postopanju glede evropskega naloga za prijetje, tako da se od njega ne more zahtevati, da ponovno uporabi navedeni člen 15(2) (glej v tem smislu sodbo z dne 5. aprila 2016, Aranyosi in Căldăraru, C-404/15 in C-659/15 PPU, EU:C:2016:198, točka 97).

106 V tem okviru pa je treba poudariti, da člen 4a Okvirnega sklepa 2002/584 določa fakultativni razlog za neizvršitev evropskega naloga za prijetje in da so bili primeri iz odstavka 1, od (a) do (d), navedenega člena določeni kot izjeme od tega fakultativnega razloga za neizvršitev (glej v tem smislu sodbo z današnjega dne, Tupikas, C-270/17 PPU, točki 50 in 96).

107 V takšnih okoliščinah je Sodišče že imelo priložnost pojasniti, da lahko izvršitveni pravosodni organ, celo po ugotovitvi, da položaj osebe, zoper katero je izdan evropski nalog za prijetje, s temi primeri ni zajet, upošteva druge okoliščine, ki mu omogočajo, da se prepriča, da predaja zadevne osebe ne zajema kršitve njene pravice do obrambe (glej v tem smislu sodbo z dne 24. maja 2016, Dworzecki, C-108/16 PPU, EU:C:2016:346, točki 50 in 51).

108 Okvirni sklep 2002/584 tako izvršitvenemu pravosodnemu organu ne preprečuje, da se o spoštovanju pravice zadevne osebe do obrambe prepriča tako, da ustrezno upošteva vse okoliščine, ki opredeljujejo zadevo, v kateri odloča, vključno z informacijami, ki jih lahko ima na voljo sam.

109 Glede na zgoraj navedeno je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba Okvirni sklep 2002/584 razlagati tako, da ima izvršitveni pravosodni organ, če zadevna oseba ni bila osebno navzoča v postopku ali, po potrebi, v postopkih, upoštevnih za uporabo člena 4a(1) tega okvirnega sklepa, in da niti z informacijami v obrazcu z enotno obliko evropskega naloga za prijetje iz Priloge k navedenemu okvirnemu sklepu niti z informacijami, prejetimi na podlagi člena 15(2) tega okvirnega sklepa, niso zagotovljeni elementi, ki bi zadostovali za ugotovitev obstoja enega od položajev iz člena 4a(1), od (a) do (d), tega okvirnega sklepa 2002/584, na voljo možnost zavrniti izvršitev evropskega naloga za prijetje.

110 Ta okvirni sklep pa temu organu ne preprečuje, da upošteva vse okoliščine, ki opredeljujejo zadevo, v kateri odloča, da se prepriča glede spoštovanja pravice zadevne osebe do obrambe v upoštevnem ali v upoštevnih postopkih.

Stroški

111 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

1. **Pojem „sojenje, ki se je zaključilo z odločbo“, v smislu člena 4a(1) Okvirnega sklepa Sveta z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (2002/584/PNZ), kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom Sveta 2009/299/PNZ z dne 26. februarja 2009, je treba razlagati tako, da se ne nanaša samo na stopnjo, na kateri je bila izdana odločba v pritožbenem postopku, če je bilo z njo po ponovni vsebinski presoji zadeve pravnomočno odločeno o krivdi zadevne osebe, temveč tudi na poznejši postopek, kot je postopek, v katerem je bila izdana sodba, s katero se izreče enotna kazen, iz postopka v glavni stvari, ob koncu katerega je bila izdana odločba, s katero je bila pravnomočno spremenjena višina prvotno izrečene kazni, če je organ, ki je izdal zadnjenavedeno odločbo, v zvezi s tem imel na voljo neko polje proste presoje.**

2. **Okvirni sklep 2002/584, kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom 2009/299, je treba razlagati tako, da ima izvršitveni pravosodni organ, če zadevna oseba ni bila osebno navzoča v postopku ali, po potrebi, v postopkih, upoštevnih za uporabo člena 4a(1) tega okvirnega sklepa, kakor je bil spremenjen, in da niti z informacijami v obrazcu z enotno obliko evropskega naloga za prijetje iz Priloge k navedenemu okvirnemu sklepu niti z informacijami, prejetimi na podlagi člena 15(2) tega okvirnega sklepa, kakor je bil spremenjen, niso zagotovljeni elementi, ki bi zadostovali za ugotovitev obstoja enega od položajev iz člena 4a(1), od (a) do (d), tega okvirnega sklepa 2002/584,, kakor je bil spremenjen, na voljo možnost zavrniti izvršitev evropskega naloga za prijetje.**

   Ta okvirni sklep, kakor je bil spremenjen, pa temu organu ne preprečuje, da upošteva vse okoliščine, ki opredeljujejo zadevo, v kateri odloča, da se prepriča glede spoštovanja pravice zadevne osebe do obrambe v upoštevnem ali v upoštevnih postopkih.

Podpisi